

svangre Agitation mere og mere hensynsløs. At Dele af Pressen vilde optræde paa denne Maade, kunde man sige sig selv, men mere betænkelig forekommer det mig at være, naar denne Art af Agitation ogsaa drives af navngivne Mænd i ansvarlige Stillinger. Jeg tænker ikke her paa Folk som den selvbestaltede Overgesandt i Paris, Hr. Franz von Jessen, paa en Hr. Peter Paulsen, paa la Cour, Oluf Heise og lignende, thi disses politiske Uansvarlighed staar fuldt paa Højde med deres moralske Ansvarsløshed, men mere betænkeligt bliver Forholdet, naar det drejer sig om Statens Embedsmænd og ansvarlige Politikere. Det gælder nemlig ogsaa med Hensyn til de ansvarlige Politikere, ja, endogsaa med Hensyn til Medlemmer af dette høje Ting, det sagligt og roligt overvejende Led i Forfatningen, at de er ved at gaa i Spidsen for den Agitation, som jeg synes er saare uheldig. Jeg skal blot nævne to Eksempler. Vi modtog her i Rigsdagen forleden Dag et aabent Brev, hvori det blandt andet hed, at man „ikke længere skal lade sig knægte af en uværdig Regering, hvis hele Tragten kun gaar ud paa at bevare Magten, en Magt, som er overdraget den af et Mindretal i Befolkningen, og som den misbruger paa den elendigste Maade, demoraliserende og sløvende enhver sund og national Følelse i Folket, og hvis Førere ikke tager i Betænkning i dette alvorlige Øjeblik at lefte med vort Lands Undertrykkere. Regeringen har hidtil forstaaet „at intimidere eder“ — eder, det er os — „med sine Trusler; vis nu, at I gennemskuer dens elendige og fejge Holdning og sætter en Stopper derfor.“ Der var maaske alligevel mere Grund til at sætte en Stopper for den Slags Skrivenerier, som er undertegnede „O. Bruun, forhenværende Medlem af Landstinget.“ Nu har jeg ganske vist ikke nogen klar Erindring om denne Mands Eksistens eller Virksomhed som Landstingsmand, men naar han paastaar at have været det, tør jeg selvfølgelig ikke benægte det.

Det andet Eksempel i samme Retning stammer fra en Tale i Lørups Ridehus i Søndags, der efter et Referat i „Nationaltidende“ skal være holdt af Landstingsmand, Direktør Julius Schovelin, det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds. Jeg skal ikke oplæse dette Referat, blandt andet fordi det ikke er officielt

Formanden: Jeg beder Medlemmerne om hverken at nævne Landstings-

medlemmer eller Folketingsmedlemmer ved Navn.

Steinke: Jeg er lidt vanskeligt stillet overfor den højtærede Formand, da „Nationaltidende“ desværre har nævnt ham ved Navn. Det er det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin). Jeg skal ikke oplæse dette Referat, fordi det ikke er officielt. Ved at sammenholde det med andre Referater har jeg faaet det Indtryk, at det er noget afdæmpet. Jeg skal kun anføre de Citater, jeg nu kommer med, som Grundlag for at vise, hvorledes Tendensen er hos en ansvarlig Politiker i denne Sal. Ifølge Referatet brugte det ærede Medlem Udtryk som „Kavalerer“ og „Kumpaner“ om Ministrene og Statens Tillidsmænd. Han optager Beskyldningen for Særforhandling med Tyskland, den Beskyldning, der af Ministeriet i Folketinget gentagne Gange er stemplet som Bagvaskelse og Løgn. Han spørger, om dette Dementi er Udslag af „den for radikale Ministre særegne Pligt til at lyve“. Han bebrejdede Ministeriet, at det „holdt Valutaspørgsmaalet hen“, skønt han som Medlem af det sønderjyske Udvalg maa vide, hvorfor dette Spørgsmaal endnu ikke er løst. Han taler om „at rense Kongens Raad for Hjemmetyskere“ og kræver „et Valg, der kan skaffe os af med Forræderne mod Danmark“. Hvis det ikke er i Hovedsagen — selv om enkelte Udtalelser ikke passer — paa en demagogisk Maade at spekulere i tarvelige Instinkter og i Nationalhad i Øjeblikket, saa ved jeg ikke, hvad det er. Man ved ikke, om man skal le eller græde, naar det i Slutningen af denne Tale hedder: „Øjeblikkets Storhed kræver Værdighed“.

Efterhaanden som jeg har haft Lejlighed til Dag efter Dag at følge denne ophidsende Agitation, er jeg da naaet til at finde denne Forespørgsel fuldt betimelig. Der er virkelig Grund til for Øjeblikket at rive dette Løgnevæv fra hinanden for Folkets Øjne. Jeg var derfor glad over, at der kunde skabes Klarhed, og glad over, at det netop tilstræbtes gennem en Forespørgsel i dette Ting; thi ved at bringe Forespørgselen frem i Landstinget, som efter Forfatningen, og saaledes som den sidste ærede Taler udtalte, ikke har nogen afgørende politisk Indflydelse, accentueredes det netop fra de to Partiers Side, at Formaålet virkelig var at skabe Klarhed og ikke at lave Partipolitik paa denne Sag og styrte Ministeriet. Dette understreges yderligere ved, at det ikke er